

Հովհաննես Թումանյան

Դարամիջի ժամին

Ինչպես երկու ահեղ սարեր՝
Պատում են մեզ երկու դարեր
Մեկի ետև՝ հեքիաթ հին-հին,
Մյուսի ետև՝ լուռ ու մըթին,

Եվ մենք նրանց նեղ արանքում
Լաց ենք լինում, սիրում, խընդում...
Ավա՛ղ, կանգնեն սեր, խինդ ու լաց,
Եվ խղճալի աճյուն կտրած,
Մեզ կըփակեն երկու դարեր,

Ինչպես երկու ահեղ սարեր:

1901